

чаството си въздышанѣ, и съ гласното си призоваванѣ: защо не токумъ ще догѣгне на онѣа, що стоѣтъ при тебе, а ми и ще са покажешъ чи правишь това токумъ за да та похвалятъ и да та аресатъ челоуѣцытѣ.

Ѣ. И слѣдъ това (ако не ти досаждава нѣкоя болѣзнь) не Ѣ простиено да сѣдишь кога са совершаватъ божѣственнитѣ и священнитѣ слѣжби, а ми и съ ѡкрыта глава, ако Ѣ възможно, треба да препроваждашь сичкото молитвенное время: ако ли нѣкакси или времѣто или нѣкоя тѣлесна нѣмошь не ти процаватъ това, но се пакъ въ нѣкои си потребны времѣна треба да си ѡкрывашъ главата: защо, спроти каквото дѣма Апостолъ Павелъ, който са моли

Богъ